

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 maja 2014 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie U. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 28 marca 2013 roku, którą odmówiono wnioskodawczyni prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na dalszy okres.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

Decyzją z dnia 28 marca 2013 r. pozwany odmówił wnioskodawczyni prawa do dalszego świadczenia rehabilitacyjnego, w związku z odzyskaniem zdolności do pracy.

Wnioskodawczyni wyczerpała zasilek chorobowy w wymiarze 182 dni, a przez następnie 3 miesiące pobierała świadczenie rehabilitacyjne z ogólnego stanu zdrowia, do dnia 9 lutego 2013 r.

U wnioskodawczyni występuje zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego w przebiegu dyskopatii L5-S1, choroba zwyrodnieniowa stawów kolanowych, stawu biodrowego prawego, stan po uszkodzeniu łąkotki przyśrodkowej prawego stawu kolanowego, kamica nerek w wywiadzie, podejrzenie nadczynności tarczycy. Nie stwierdza się objawów ostrego zespołu korzeniowego, zaników mięśni, ani objawów korzeniowych w postaci porażień, niedowładów, czy też znaczących zaburzeń czucia. Choroba zwyrodnieniowa występuje w stanie początkowym, a ogólna wydolność ruchowa nie odbiega od przeciętnej dla wieku, w którym znajduje się ubezpieczona.

Wnioskodawczyni, po wyczerpaniu 3 miesięcy świadczenia rehabilitacyjnego, odzyskała zdolność do pracy i nie kwalifikowała się do dalszego świadczenia rehabilitacyjnego.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie powołanych dokumentów oraz opinii biegłych sądowych lekarza internisty i chirurga ortopedy, które uznał za wyczerpujące, zawierające wszechstronne uzasadnienie i wydane zgodnie z zakreśloną tezą dowodową.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy podniósł, iż wniesione odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd wskazał, iż zasady nabycia prawa do świadczenia rehabilitacyjnego określają przepisy ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz. U. 2010 r. Nr 77 poz.512 ze zm.). Zgodnie z art. 18 ust. 1 wspomnianej ustawy świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie to przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

W ocenie Sądu ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż wnioskodawczyni po wyczerpaniu 3-miesięcznego okresu świadczenia rehabilitacyjnego odzyskała zdolność do pracy i nie kwalifikowała się do dalszego świadczenia rehabilitacyjnego. Sąd podkreślił, iż wniosek ten jest oparty na opiniach obu biegłych powołanych w sprawie. W szczególności biegły ortopeda przekonywująco uzasadnił, iż wnioskodawczyni odzyskała zdolność do pracy, gdyż, nie występują u niej ani objawy ostrego zespołu korzeniowego, zaniki mięśni, ani objawy korzeniowe w postaci porażień, niedowładów czy też znaczących zaburzeń czucia. Choroba zwyrodnieniowa występuje w stanie początkowym, a ogólna wydolność ruchowa nie odbiega od przeciętnej dla jej wieku.

Apelację od powyższego orzeczenia wniosła wnioskodawczyni.

W uzasadnieniu swego stanowiska podniosła, iż nadal jest osobą niepełnosprawną, niezdolną do pracy. Skarżąca wskazała, iż Sąd I instancji nie uwzględnił jej choroby, a badanie wykonano pobieżnie. W związku z powyższym,

wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych lekarzy sądowych na okoliczność ustalenia jej choroby i niezdolności do pracy.

Uznając konieczność uzupełnienia materiału dowodowego Sąd Okręgowy dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłego lekarza specjalisty z zakresu ortopedii i traumatologii, zobowiązując go do zapoznania się z całością dokumentacji medycznej załączonej do akt sprawy, w tym z dokumentacją złożoną w dniu 16 października 2014 r. na rozprawie, a także znajdującą się w aktach ZUS, w tym również w kopercie oznaczonej numerem 29 oraz do wypowiedzenia się, czy powyższa dokumentacja ma wpływ na wnioski zawarte w poprzedniej opinii, a jeżeli tak to jaki.

Wykonując wskazane zobowiązanie biegły przedłożył uzupełniającą opinię, w której podniósł, iż dołączone na rozprawie w dniu 16 października 2014 r. dokumenty potwierdzają postawione w opinii rozpoznanie i nie zawierają żadnych nowych danych dotyczących stanu zdrowia wnioskodawczyni. Tym samym podtrzymał w całości opinię z dnia 4 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. 2010 nr 77 poz. 512 ze zm.) świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

Natomiast art. 233 § 1 k.p.c. stanowi, iż Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Zgodnie zaś z treścią art. 278 § 1 k.p.c. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości, wykraczające poza zakres wiadomości przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która posiada wskazane wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 k.p.c., Sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 L.). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPIUS 2002/1/26).

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia opinię biegłego lekarza specjalisty chorób wewnętrznych oraz biegłego lekarza specjalisty ortopedii i traumatologii narządu ruchu tj. biegłych o specjalnościach właściwych z uwagi na schorzenia występujące u wnioskodawczyni. Biegli ci którzy zgodnie

stwierdzili, iż wnioskodawczyni po dniu 9 lutego 2013 r. odzyskała zdolność do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji zawodowych i nie występują u niej wskazania do przyznania świadczenia rehabilitacyjnego na dalszy okres.

Wnioskodawczyni w apelacji zakwestionowała rzetelność powyższych opinii biegłych. Wskazała, iż biegli wykonali badanie pobieżnie i nie uwzględnili całości dokumentacji medycznej. Wobec zasadności twierdzeń apelacji, co do konieczności zapoznania się przez biegłego ortopeda z całością dokumentacji medycznej załączonej do akt sprawy, jak i złożonej przez wnioskodawczynię w postępowaniu apelacyjnym, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłego lekarza ortopedy.

Przeprowadzone w sprawie uzupełniające postępowanie dowodowe potwierdziło pierwotne brzmienie opinii biegłego ortopedy. W opinii uzupełniającej biegły wyszczególnił dokumentację, którą dołączono do akt sprawy po dacie sporządzenia pierwotnej opinii, a do której analizy został zobowiązany przez Sąd. Po zapoznaniu się z całością dokumentacji, bezsprzecznie stwierdził, iż dołączone dokumenty potwierdzają postawione w uprzedniej opinii rozpoznanie i nie zawierają żadnych nowych danych dotyczących stanu zdrowia wnioskodawczyni. Biegły w całości podtrzymał opinię z 4 lutego 2013 roku, w której rozpoznał u badanej chorobę zwyrodnieniową narządu ruchu w stadium początkującym, nie stwierdził objawów ostrego zespołu korzeniowego, zaników mięśni, ani objawów korzeniowych w postaci porażań, niedowładów, czy znaczących zaburzeń czucia, a w konsekwencji wskazał, iż rozpoznane schorzenie nie pozbawia wnioskodawczyni zdolności do pracy zgodnie z drugim poziomem kwalifikacji zawodowych.

Skarżąca podtrzymała zastrzeżenia do opinii biegłego, podnosząc brak dogłębnej analizy całości dokumentacji medycznej, jednocześnie wnosząc o dopuszczenie dowodu z ustnej opinii biegłego, w celu wyjaśnienia rozbieżności pomiędzy diagnozą lekarzy prowadzących leczenie wnioskodawczyni, a opinią biegłego lekarza. Jednocześnie wskazała, iż opinia uzupełniająca została sporządzona bez wykonania badania lekarskiego, podczas gdy jej stan zdrowia stale ulega pogorszeniu.

Podkreślić należy, iż żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z 1999-10-20 II UKN 158/99 OSNAPiUS 2001/2/51). Samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia bowiem potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych (wyr. SN z 6.10.2009 r., II UK 47/09, L.). Natomiast dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.). Zwraca na to także uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z 8 lipca 1999 roku, II UKN 37/99 OSNAPiUS 2000/20/741 wskazując, że sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (art. 217 § 2 k.p.c.).

Sąd Okręgowy podziela w pełni uzupełniającą opinię biegłego, uznając ją za logiczną, spójną, opartą na dokumentacji lekarskiej, a także na fachowej wiedzy i doświadczeniu zawodowym biegłego sądowego. Sąd uznał, iż nie ma też żadnych podstaw do podzielenia argumentów powódki negujących treść opinii zmierzających do jej pominięcia, gdyż powódka nie zgłosiła żadnych logicznych zarzutów pozwalających na jej skuteczne zakwestionowanie. Na marginesie należy zaznaczyć, iż istotnie skarżąca, przedstawiała zarzuty odnośnie opinii biegłego lekarza ortopedy dotyczące nieuwzględnienia całości dokumentacji złożonej w niniejszej sprawie, niemniej jednak biegły ustosunkował się do nich w opinii uzupełniającej. Biegły w sposób szczegółowy wskazał, jakie dokumenty uwzględnił i poddał analizie wydając opinię uzupełniającą. Wyjaśnił, iż dokumenty złożone przez wnioskodawczynię na rozprawie w dniu 16 października 2014 roku nie zawierają żadnych nowych danych odnośnie jej stanu zdrowia. Co więcej wskazał również, że akta ZUS po dacie sporządzenia pierwotnej opinii nie były uzupełniane o nowe dokumenty, a koperta 29 zawiera analizowaną wcześniej i ponownie dołączoną kartę informacyjną dotyczącą rehabilitacji leczniczej w ramach prewencji rentowej, a zatem stanowiła podstawę sporządzenia opinii z 4.02.2013 r. Wobec powyższego, kolejny wniosek o dopuszczenie dowodu z ustnej opinii biegłego ortopedy podlegał oddaleniu jako bezzasadny.

Na marginesie zaznaczyć należy, iż wbrew twierdzeniom powódki, bez znaczenia pozostaje fakt, iż biegły sporządzając opinię uzupełniająca nie wykonał badania lekarskiego. Zgodnie bowiem z tezą dowodową zakreśloną przez Sąd Okręgowy, biegły w opinii uzupełniającej miał jedynie wypowiedzieć się czy dokumentacja lekarska, z którą miał się zapoznać i do której miał się ustosunkować ma wpływ na wydaną przez niego opinię. Przeprowadzenie zatem ponownie badania przedmiotowego wnioskodawczyni było zbędne. Wskazać również należy, iż aktualny stan zdrowia wnioskodawczyni nie mógł być przedmiotem niniejszego postępowania, bowiem sąd rozpoznając sprawę z zakresu ubezpieczeń społecznych, związany jest zakresem rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonej decyzji. Oznacza to, że treść decyzji wyznacza zakres i przedmiot rozpoznania sądowego, w którym sąd rozstrzyga o zasadności wniosku w granicach przedmiotu zaskarżonej decyzji. Sąd nie działa w zastępstwie organu rentowego, w związku z czym nie ustala ab initio prawa do świadczeń i choć samodzielnie oraz we własnym zakresie rozstrzyga wszelkie kwestie związane z prawem lub wysokością świadczenia objętego decyzją, to jego rozstrzygnięcie odnosi się do zaskarżonej decyzji. W związku z tym, przedmiotem rozpoznania niniejszej sprawy była tylko i wyłącznie okoliczność, czy po dniu 9.02.2013 r. wnioskodawczyni nadal pozostawała niezdolna do pracy.

Reasumując w ocenie Sądu Okręgowego brak zatem postaw do przyjęcia, iż uzyskane od biegłego wiadomości specjalne nie były wystarczające do merytorycznego i prawidłowego rozstrzygnięcia. Kolejne wnioski dowodowe strony powodowej o dopuszczenie dowodu z ustnej opinii biegłego, poparte tylko i wyłącznie jej subiektywnym stanowiskiem, iż okoliczności dotyczące stanu zdrowia wyglądały inaczej, nie mogły zatem zostać uwzględnione. Okoliczności sprawy jednoznacznie wskazują na to, iż wnioskodawczyni po wyczerpaniu 3 miesięcy świadczenia rehabilitacyjnego tj. po dniu 9 lutego 2013 r. odzyskała zdolności do pracy, a co za tym idzie nie spełniała przesłanek do przyznania jej świadczenia rehabilitacyjnego, na dalszy okres.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację strony skarżącej jako bezzasadną.